

stræffeligt til Beroligelse for den ærebe Lands-
thingsmand. Hvad Sagen selv angaaer, skal
jeg tillade mig at hyltre mig om to Punkter,
siden to Meninger have staaet saa stærkt imod
hinanden om disse: Den ærebe Ordfører har
vistnok Uret, naar han siger, at § 1 begynder
med at overlade til Administrationen, i hvilket
Omfang det aarlige Syn skal finde Sted. § 1
handler udelukkende om Controllen. Nu er
det ganske vist, at der igjennem hele Loven
gaaer en idelig Henslydning og Henviisning til
Administrationen ved Siden af, at der gives
meget detaillerede Bestemmelser — saa detaille-
rede, at det efter min Følelse ofte er anstødeligt,
idet der endog er Paragrapher i Loven, der
tage sig ud ikke som en Lovgivning om Kirke-
væsenet, men som Anordning af et Marchan-
diserinventarium, men ved Siden heraf er der
forbeholdt Administrationen en endelig Afgjørelse,
og jeg er ikke i Tvivl om, at det er væsentlig
steet og vil blive brugt til Kirkeiernes Bedste,
men at dog Afgjørelserne fra Bestemmelserne
altid maae forubfattes at være i Kirkens Fæ-
veur, da man dog altid hos den øverste Be-
styrelse maa forubfatte en levende Interesse for
Kirkens Værdighed og ydre Anstand. Jeg
troer, at begge Parter kunne være vel tjente
dermed; men ialtfald er der Noget, som gaaer
igjennem hele Loven og som slutter sig til den
tidligere bestaaende Tilstand, da Alt udelukkende
blev afgjort ved administrativ Afgjørelse. Nu
siger § 1 kun med Hensyn til Controllen, at
den samme Myndighed, der har Afgjørelsen
med Hensyn til Realitetspørgsmaal, om Noget
skal være af Hjelpl, af Silkefløiel eller Bom-
uldsfløiel, eller hvad veed jeg — den samme
Myndighed, hvem Afgjørelsen er forbeholdt
med Hensyn til Realiteter, skal ogsaa Afgjøre-
lsen være forbeholdt med Hensyn til Controllen,
og det forekommer mig, at den ærebe Kirke-
minister har paavist en Række af Tilfælde,
hvor det vil være i høi Grad ønskeligt, og naar
den ærebe Ordfører er hange for, at vort sær-
lige Anliggende skal komme ind under et Heel-
statsministerium, saa berøer dette paa en aaben-
bar Feiltagelse. Som Domainedirecteur er
Finansministeren ikke stillet anderledes end
enhver Kirkeier, og det er saa langt fra, at
Finansministeren skulde være Kirkeministerens

Herre, at han tværtimod i dette Forhold er
hans Tjener. Forøvrigt troer jeg, at Do-
mainekirkerne afgive Exempel paa, at det, at
være under offentlig Bestyrelse, ingenlunde er
til Kirkens Disfavør. Hvad §§ 4 og 5 an-
gaaer, da kan jeg stemme for Udvalgets For-
slag til § 5, idet det forekommer mig, at Udvalgets
§ 5 er temmelig indviklet og uklar, og jeg er
enig med den ærebe næstforegaaende Taler i,
at Udvalget har ramt det Rette ved at opstille
dette Spørgsmaal som en uafgjort Sag, og
naar der er Spørgsmaal om det egentlige
Eiendomsbegreb, saa hører Afgjørelsen under
Domstolene; men netop derfor kan jeg ikke
stemme for Udvalgets Forslag til § 4, thi jeg
maa være enig med den ærebe Minister i, at
det præjudicere Spørgsmaalets Afgjørelse.
Hvis der forelæa et Underændringsforslag om,
at Ordene „i større Dimensioner“ skulde ud-
gaae, saa kunde jeg ikke have Noget imod Be-
stemmelsen om, at en afbrændt Kirke ikke kan
forlanges gjenopført af kostbare Materialier
eller Udstyrelse, end den gamle Kirke havde.
Hvis altsaa dette Ændringsforslag skulde falde,
og det saaledes forandret skulde fremkomme til
3die Behandling — hvis man finder det Uma-
gen værd — saa kan jeg ikke have nogen Be-
tænkelighed ved at stemme derfor. Men det
er klart, at naar det i § 4 statueres, at en
Kirke i intet Tilfælde kan forlanges opbygget
i større Dimensioner end tidligere, end ikke i
det Tilfælde, hvor det allerlettest kunde skee,
nemlig naar Kirken er nedbrændt, saa gaaer
det ikke an at stille Sagen tvivlsomt i §
5. Jeg agter altsaa at stemme imod Afstem-
ningsposterne Nr. 1 og 12, men for Afstem-
ningsposten Nr. 14.

Mosevorn: Jeg kan dog ikke med den sidste
ærebe Taler være fuldkommen enig i, at Vedta-
gelsen af Udvalgets Forslag til § 4 just skulde
præjudicere Afgjørelsen af Spørgsmaalet, thi det
er jo kun i ganske enkelte Tilfælde, at der
bliver Tale om en Udvidelse, og det er altsaa
naturligt, at den Regel, der udtales for det
Tilfælde, at en ny Kirke skal opføres, fordi
den gamle er brændt, tager Hensyn til, hvad
der er det Sædvantlige, og det Sædvantlige vil
være, at der ikke behøves nogen Udvidelse. For-